

Republika Hrvatska
Općinski sud u Đakovu
Trg dr. Franje Tuđmana 2
31400 Đakovo

Poslovni broj: P-272/2026-5

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Đakovu, po sutkinji toga suda Ivanki Banović, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Boška Jovanovića, OIB: 68170413156, iz Osijeka, Vranska 11, zastupanog po punomoćniku Margareti Krivić, odvjetnici u Osijeku, protiv tuženika Đure Kolarića, OIB: 24503123375, iz Osijeka, Sjenjak 109, zastupanog po punomoćniku Arturu Fišbahu, odvjetniku u Osijeku, radi spora iz nasljeđivanja, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 1. listopada 2026. godine u prisutnosti punomoćnika stranaka, dana 9. listopada 2026. godine

p r e s u d i o j e

I. Odbija se, kao neosnovan, tužbeni zahtjev koji glasi:

"I. Utvrđuje se da ostavinsku masu iza pokojne Nives Kolarić Borbaš, OIB: 03401684112, rođene 6. srpnja 1973., preminule 6. lipnja 2019., državljanke Republike Hrvatske, s posljednjim mjestom prebivališta u Osijeku, Sv. Roka 38, kćeri tužiteljice Marije Kolarić iz Osijeka, Izidora Kršnjavoga 2a, OIB: 29375932746 i tuženika Đure Kolarića iz Osijeka, Sjenjak 109, OIB: 24503123375, čini novčani iznos od 34.314,01 eura preostao od kupoprodaje nekretnine u vlasništvu pokojne Nives Kolarić Borbaš, koja nekretnina je upisana u k. o. Osijek, broj zk. ul. 21119, k. č. br. 2967/2, u naravi stan na II katu ukupne površine od 55,75 m², suvlasnički dio s neodređenim omjerima, ETAŽNO vlasništvo (E-80), a koja kupovina je isplaćena na račun tuženika Đure Kolarića iz Osijeka, Sjenjak 109, OIB: 24503123375 kod Zagrebačke banke d.d. na broj računa IBAN: HR9023600003245715556.

II. Nalaže se tuženiku Đuri Kolariću iz Osijeka, Sjenjak 109, OIB: 24503123375 nadoknaditi tužiteljici Mariji Kolarić iz Osijeka, Izidora Kršnjavoga 2a, OIB: 29375932746 trošak ovog parničnog postupka zajedno s pripadajućim zateznim kamatama koje teku od dana donošenja presude pa do isplate po stopi zateznih kamata koja se određuje za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 postotna poena, sve u roku od 15 dana."

II. Nalaže se tužitelju Bošku Jovanoviću, OIB: 68170413156, naknaditi tuženiku Đuri Kolariću, OIB: 24503123375, parnični trošak u ukupnom iznosu od 8.923,00 eura,

u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška na teret tužitelja odbija kao neosnovan.

III. Nalaže se Republici Hrvatskoj, na teret Državnog proračuna, isplatiti tuženiku iznos od 70,00 eura na ime naknade troška prijevoza radi delegacije predmeta, u roku od 15 dana, dok se u preostalom dijelu zahtjev tuženika za naknadu putnog troška i izbivanja iz pisarnice, odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

1. Tužiteljica Marija Kolarić je dana 21. travnja 2022. podnijela Općinskom sudu u Osijeku tužbu protiv tuženika Đure Kolarića, radi utvrđivanja ostavinske mase. U tužbi je navela da je rješenjem Općinskog suda u Osijeku broj O-1364/2020-16 od 25. lipnja 2021. godine, u ostavinskom postupku iza pok. Nives Kolarić Borbaš, kćeri stranaka, upućena na pokretanje predmetne parnice radi utvrđenja sastava ostavinske mase u smislu ulazi li novčani iznos od 258.538,96 kuna u ostavinu. Naime, pokojna Nives je za života prodala nekretninu u Osijeku, u naravi stan na drugom katu, u zk. ul. br. 21119, kč. br. 2967/2, ukupne površine 55,75 m², etažno vlasništvo (E-80) na adresi Vijenac Petrove gore, koju je nekretninu ostaviteljica stekla 21. listopada 1998. godine na temelju Ugovora o darovanju od tuženika, koji je sebi zadržao pravo služnosti plodouživanja, a kojeg se dobrovoljno odrekao izjavom od 18. prosinca 2017. Kupoprodajnim ugovorom od 29. lipnja 2018. prodavateljica je u članku 2. i članku 4. ugovora jamčila kako je predmetna nekretnina isključivo njeno vlasništvo, člankom 3. je utvrđeno kako se kupovna u iznosu od 44.500,00 eura ima isplatiti prodavateljici i to po njenom nalogu na račun Đure Kolarića, oca prodavateljice. Za prodaju nekretnine, pokojna ostaviteljica je angažirala agenciju Loft nekretnine temeljem ugovora o posredovanju od 15. studenoga 2017. U tužbi se dalje navodi kako je iz potvrde o prometu po tekućem kunkskom računu korisnika Đure Kolarića, ovdje tuženika, vidljiv priljev 332.518,41 kuna na ime isplate kupoprodajne cijene dana 9. srpnja 2018., te da je nesporno za života ostaviteljice u periodu od kolovoza 2018. do svibnja 2019., od primljenog iznosa kupovnine, na račun ostaviteljice isplaćeno 33.540,00 kuna. Navodi, zatim, kako je trošak sahrane ostaviteljice iznosio 40.439,45 kuna, koji trošak je platio tuženik iz novčanih sredstava dobivenih kupoprodajom navedenog stana, a sukladno tadašnjem dogovoru parničnih stranaka. Tužiteljica tvrdi da ostavinsku masu iza pokojne Nives Kolarić Borbaš čini stoga novčani iznos od 258.538,96 kuna preostao od prodaje stana u vlasništvu pokojne ostaviteljice, a kojim novcem je u trenutku smrti ostaviteljice i kasnije raspolagao tuženik, slijedom čega postavlja tužbeni zahtjev da u ostavinsku imovinu iza pok. Nives Kolarić Borbaš ulazi navedeni novčani iznos od 258.538,96 kuna.

2. Tuženik se u odgovoru na tužbu protivio tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. Tuženik je naveo kako tužiteljica pogrešno i netočno naznačava kupoprodajnu cijenu i obračun isplate s nerazumljivim naznačenim iznosom 258.538,96 kuna, osporava da bi se radilo o ostavinskoj imovini, navodeći da se radi o njegovom računu i njegovim sredstvima. Potvrdio je plaćanje troškova sahrane, ali je poricao da je o tome postojao dogovor stranaka, radi čega sve je sporio da bi iznos od 258.538,96 kuna predstavljao ostavinsku imovinu, jer je s tim iznosom ostaviteljica raspolagala za života i isti ne može predstavljati ostavinsku imovinu samo iz razloga što je isplata po nalogu ostaviteljice bila izvršena na njegov tekući račun.

3. Rješenjem predsjednika Županijskog suda u Osijeku broj 31-Su-223/2023-5 od 14. lipnja 2023. godine, temeljem članka 11. st. 2. Zakona o sudovima („Narodne novine” broj 28/13., 33/15., 82/15., 82/16., 67/18., 126/19., 130/20., 21/22., 60/22. i 16/23.) ovaj sud je određen kao stvarno nadležan sud te je spis predmeta dostavljen ovome sudu na daljnje postupanje.

4. Na pripremnom ročištu 13. prosinca 2023. tužiteljica je obzirom na promjenu službene valute u Republici Hrvatskoj, u petitu tužbenog zahtjeva novčani iznos od 258.538,96 kuna, naznačila u eurima, 34.314,01 eura.

5. Tijekom postupka tužiteljica Marija Kolarić je umrla, radi čega je sud donio rješenje broj P-621/2023-46 od 26. siječnja 2026. kojim je utvrđen prekid postupka, a rješenjem broj P-621/2023-49 od 12. svibnja 2026. postupak je nastavljen sa zakonskim nasljednikom pok. tužiteljice, Boškom Jovanovićem, njenim izvanbračnim suprugom, kao tužiteljem.

6. Tijekom dokaznog postupka, sud je izvršio uvid u ostavinski spis Općinskog suda u Osijeku iza pok. Nives Kolarić Borbaš broj O-1364/2020, zatim, pročitao svu priloženu materijalnu dokumentaciju u spisu i to poseban zemljišnoknjižni izvadak za zk. ul. br. 21119 k.o. Osijek od 20. travnja 2022. godine za suvlasnički udio redni broj 80, s povijesnim prikazom (str. 21 do 23 spisa), Ugovor o kupoprodaji nekretnina od 29. lipnja 2018. (str. 24 do 26 spisa), Ugovor o posredovanju od 15. studenoga 2017. (str. 27 i 28 spisa), potvrdu o prometu po računu od 11. studenoga 2019. (str. 29 do 36 spisa), predugovor o kupoprodaji nekretnina od 5. svibnja 2018. (str. 65 i 66 spisa), pregled prometa po tekućem računu (str. 67 do 75 spisa), zatim, saslušao tužiteljicu Mariju Kolarić, tuženika Đuru Kolarića, svjedoke Boška Jovanovića (sada tužitelj), Jelenu Knežević, Gordanu Dizdarević, Seada Dizdarevića, Zvonimira Gibičara i Vesnu Saplajić. Sud je na kraju postupka odbio prijedlog tuženika za saslušanje njegove izvanbračne supruge Divne Bradaš kao svjedoka, ocjenjujući isto nepotrebnim i odugovlačećim, obzirom na do tada izvedene dokaze. Daljnjih dokaznih prijedloga nije bilo.

7. Nakon ocjene svih dokaza pojedinačno, a zatim u njihovoj ukupnosti, temeljem rezultata cijelog postupka u smislu odredbe članka 8. Zakona o parničnom postupku („Narodne novine” broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22., 114/22. i 155/23., dalje ZPP), sud je ocijenio tužbeni zahtjev neosnovanim.

8. Iz spisa Općinskog suda u Osijeku broj O-1364/2020 proizlazi da je rješenjem od 25. lipnja 2021. godine prekinut ostavinski postupak iza pok. Nives Kolarić Borbaš, te je zakonska nasljednica Marija Kolarić upućena u roku od 30 dana pokrenuti parnični postupak protiv drugog zakonskog nasljednika, Đure Kolarića, radi utvrđivanja da u ostavinsku imovinu ostaviteljice ulazi novčani iznos od 258.538,96 kn koji se nalazi na računu Đure Kolarića. Navedeno rješenje je postalo pravomoćno 28. veljače 2022., a Marija i Đuro Kolarić su kao roditelji pok. Nives Kolarić Borbaš, jedini zakonski nasljednici pozvani na nasljedstvo, jer ostaviteljica u trenutku smrti nije bila u braku (brak prestao razvodom 2018. godine) i nije imala potomaka.

9. Saslušana kao stranka, tužiteljica Marija Kolarić je u svojem iskazu navodila da je predmetni stan pokojna Nives Kolarić dobila od tuženika i da je isti bio u njenom

vlasništvu sve do 2018. godine, kada ga je prodala u dogovoru s njom i s tuženikom, obzirom je bila ovisnica o drogi i alkoholu, uslijed koje ovisnosti je izgubila posao te ostala bez primanja. Navodila je kako je u dogovoru s tuženikom bilo dogovoreno da se novac od prodaje stana isplati na posebno otvoren račun u tu svrhu te da se njoj s tog računa isplaćuje mjesečni iznos potreban za uzdržavanje. Navela je da su se dogovorili da joj se svakomjesečno isplaćuje 3.000,00 kuna, a po potrebi da će joj se isplatiti i dodatni iznos. Tužiteljica je navodila da nije tražila da novac od kupoprodaje stana bude isplaćen na njen račun iz razloga što je imala povjerenja u tuženika te da će se poštivati dogovor na koji je pristala i sama Nives. Navodila je kako su ona i tuženik na neki način uvjetovali Nives da pristane da novac od kupoprodaje ne ide na njezin račun, a ona je pristala jer nije imala sredstava za život. Nives nije živjela u predmetnom stanu, već je bio iznajmljivan, a novac od najma je išao Nives. Dalje je navodila kako misli da je tuženik pomagao Nives na način da je plaćao dio režija, a ona (tužiteljica) nije financijski pomagala Nives. S Nives je živjela do 2000. godine, a nastavile su se nakon toga susretati barem jednom tjedno. Nije joj bilo poznato je li Nives bila blokirana ovrhama, a nakon njene smrti, bio je dogovor s tuženikom kako će sve podijeliti na pola.

10. Tuženik Đuro Kolarić je u svom iskazu navodio da je predmetni stan kupio 1994. godine od vlastitih sredstava i darovao ga Nives 1998. godine, kada se vratila s odvikavanja, a u to vrijeme je Nives bila suvlasnica stana na Sjenjaku zajedno s majkom, tužiteljicom. Predmetni stan joj je darovao kako bi imala sigurnost jer je ona bila suvlasnica stana s tužiteljicom, a on je imao sredstava da joj to omogući. Stavio je pravo doživotnog uživanja na predmetnom stanu jer je bila ovisnica te da ne bi došlo do prodaje stana. Nives je živjela s tužiteljicom sve do 2000. godine, kada se tužiteljica odselila. Navodio je kako je svakomjesečno plaćao sve režijske troškove Nives, počevši od 2000. godine pa do njene smrti, svakomjesečno oko 3.000,00 kuna. Nives je studirala od 2000. do 2004. godine kada se zaposlila te radila sve do 2015. kada je dobila otkaz i ostala bez sredstava. Dva puta joj je platio put do Španjolske, gdje je išla na rehabilitaciju, a tužiteljica ni na koji način nije financijski sudjelovala u pomoći pri uzdržavanju Nives. Osjećao je obvezu pomagati Nives za njezino uzdržavanje jer joj plaća nije bila dovoljna. Ranije joj je kupio automobil Polo, kojega je ona kasnije zamijenila za Golfa, koju razliku je on platio, a kupio joj je i motor. Također, opremio je stan u Rivijeri. Nives se udala 2015. godine te se našla u dugovima i to 19.000,00 kuna koje je on podmirio, a ona je morala vratiti sve kartice koje je imala kod sebe. Od 2014. godine pa do njene smrti, podmirio je dugove koje je imala u iznosu od 96.533,62 kuna, a to je podmirivao sa svog tekućeg računa. Kako je u vrijeme kada je predmetni stan prodavan Nives bila udana, u dogovoru s njom i njenim tadašnjim suprugom bilo je dogovoreno da se stan proda te da se on (tuženik) na neki način obešteti na ime svih učinjenih troškova za njeno uzdržavanje tijekom ranijih godina, a obvezao se da će i u budućnosti nastaviti pomagati Nives, kako od preostalog novca od prodaje stana, tako i od svojih primanja. Tuženik je naveo kako je po želji same Nives, dogovoreno da novac od kupoprodaje ide isključivo na njegov račun, a u tom razgovoru nije sudjelovala tužiteljica Marija Kolarić. Navodio je kako je on pored ostalog Nives plaćao i račune za telefon, a i telefon je bio u njegovom vlasništvu. Dalje je navodio kako tužiteljica i Nives nisu imale nikakav odnos te da Nives nije htjela ići kod tužiteljice. Tvrdio je da nakon sahrane nije bilo nikakvog dogovora s tužiteljicom da se nekretnine i pokretnine dijele na pola. Navodio je kako tužiteljica i on nisu imali nikakav kontakt, osim kada je pozivao tužiteljicu da pomogne Nives jer je osobno želio da se uspostavi bolji odnos majke i kćeri. Dalje je na upite odgovarao kako je stan u Rokovoj ulici

kupljen od prodaje stana na Sjenjaku i njegove posudbe predujma za koji nikad nije tražio povrat, da je garaža financirana od kredita koji je podigla Nives, a nakon 50% otplatnog roka, da je on jednokratno otplatio i taj kredit. Sprječavao je ovrhe koje su dolazile za predmetni stan na Vijencu Petrove gore, na način da je platio sve troškove dugovanja, pa Nives nije imala blokiran račun. Od 2014. godine pa do smrti, ukupni izdaci za Nives su bili 309.639,65 kuna, a u navedeni iznos nije uračunata uplata predujma za stan, garažu i namještaj. Na pravo služnosti plodouživanja na predmetnom stanu se odrekao 2017. godine iz razloga što je Nives tada bila udana te joj je htio skinuti teret, odnosno dati slobodu zajedno sa suprugom za budući život. Vjerovao je Nives pa iz tog razloga u nijednom ugovoru nisu navedeni troškovi koje je imao za nju, a Nives je smatrala da je novac od kupoprodaje predmetnog stana njegov novac jer ju je financirao ranije, a činio je to i ubuduće, što je vidljivo na bankovnom izvatku. Konačno, napomenuo je kako je sastanak s Nives i njenim tadašnjim suprugom bio održan 2017. godine.

11. Boško Jovanović, koji je nakon smrti tužiteljice Marije Kolarić preuzeo vođenje ovog postupka kao tužitelj, a koji je prethodno saslušan u svojstvu svjedoka, je navodio da je izvanbračni suprug tužiteljice s kojom je zajedno već 28 godina, te da zna da je iza smrti Nives bio dogovor Marije i Đure da će ostavinu dijeliti popola, međutim, kada je došlo u pitanje novac od prodaje stana, on je nestao te nije bilo ništa od dogovora. Navodio je kako je prvotno bio dogovor da će novac od prodaje ići na račun Marije kao majke, no on (Boško) je rekao da taj novac treba ići na račun oca Đure, pa neka joj on svakomjesečno plaća, jer Nives nije radila i nije imala od čega živjeti. Na upit suda odgovorio je da nije bio prisutan tim dogovorima, ali da to sve zna jer je pričao i sa samim Đurom o tome. Na upit suda zašto je taj novac išao na račun Đure te zašto je dogovarano da ide na račun Marije a ne na račun Nives, naveo je da je to tako jer je to bio zajednički novac, odnosno novac od Đure i Marije koji su Nivesini roditelji. Navodio je kako je mišljenja da budući su dijelili popola novce i od druga dva stana, da su tako trebali podijeliti novce i od predmetnog stana na Vijencu Petrove gore. Nije znao tko je kupio stan na Vijencu Petrove gore. Navodio je kako zna da su se Marija i Đuro dogovarali poslije Nivesine smrti oko troškova sahrane te podjele imovine, a isto tako, da su se njih dvoje bili dogovorili za vrijeme Nivesinog života da se novci od prodaje stana uplate na Đurin račun. Naveo je kako je točno da je Đuro od tih novac uzdržavao Nives koja nije radila i nije imala primanja, ali, isto tako, da je točno da joj je pomagala i majka koja joj je znala kuhati i uvijek ju je primila u svoj dom kad je trebala. Nije znao je li Nives bila prisutna prilikom dogovaranja prodaje predmetnog stana. Konačno, na upite je odgovarao da je Nives od trenutka kada je ostala bez posla pa do smrti financijski uzdržavao otac Đuro, ali da je i majka Marija također vodila brigu o Nives, ali joj nije financijski pomagala.

12. Svjedokinja Jelena Knežević je navodila da je ona direktorica tvrtke Loft nekretnine j.d.o.o. te da je kao posrednik sudjelovala u sklapanju kupoprodajnog ugovora između Nives Kolarić Borbaš te Gordane i Seada Dizdarevića, predmet kojega je bio stan u Osijeku, Vijenac Petrove gore, u vlasništvu Nives Kolarić Borbaš. U ugovoru je bilo navedeno da će se kupoprodajna cijena uplatiti na račun Đure Kolarića, ali ona nije znala koji je razlog za to. Sjećala se da je u ugovoru bila navedena kupoprodajna cijena od 45.000,00 eura, a iz razloga jer su taj iznos u vidu kredita podizali kupci Dizdarevići, ali je stvarna kupoprodajna cijena bila 42.500,00 eura, te je navela kako zna da je ostatak do 45.000,00 eura Đuro Kolarić vraćao Dizdarevićima. U trenutku kada je Nives dolazila kod nje u ured potpisivati predugovor, činila joj se

potpuno prisebna i razumna te da je shvaćala značenje odredaba predugovora. Predugovor je ona (svjedokinja) sastavljala, ali se nije mogla sjetiti tko je tražio da se u predugovoru navede isplata na račun Đure, ali se sjećala da pri potpisivanju predugovora i ugovora, nije bio prisutan Đuro.

13. Svjedokinja Gordana Dizdarević je navodila kako su ona i suprug kupovali stan u Osijeku, Vijenac Petrove gore, kojeg su našli putem oglasa Loft nekretnine te je dogovor oko kupnje išao putem spomenute agencije. Stan su kupovali putem kredita te su kredit ishodili u iznosu od 45.000,00 eura, no na kraju je dogovorena kupoprodajna cijena u iznosu od 42.500,00 eura, pa im je ostatak do 45.000,00 eura vratio Đuro Kolarić. Đuro je došao osobno kod njih u stan i dao im novce u gotovini, za što su mu dali potvrdu. Znali su da je stan u vlasništvu Nives Kolarić Borbaš, koju su susreli jednom pri potpisivanju predugovora, kada su joj dali kaparu za stan. Nije znala zašto je u ugovoru navedeno da se kupoprodajni iznos isplaćuje na račun Đure Kolarića. Nije prije poznavala Đuru i Nives.

14. Svjedok Sead Dizdarević je navodio kako su supruga i on preko agencije Loft nekretnine iz Osijeka kupovali stan koji je bio u vlasništvu Nives Kolarić Borbaš. Istu nisu prije poznavali, a dogovore oko kupnje su vršili preko agencije, dok su Nives susreli tek jednom u agenciji prilikom potpisivanja predugovora. Tom prilikom nije bio prisutan Đuro Kolarić. Stan su kupovali putem kredita. Nije znao na čiji račun se uplaćivala kupoprodajna cijena. Kredit su digli u iznosu od 45.000,00 eura, a kupoprodajna cijena stana je dogovorena u iznosu od 42.500,00 eura, pa im je razliku vratio Đuro u gotovini. Nije poznao otprije Đuru i Nives te nije znao njihove međusobne odnose.

15. Svjedok Zvonimir Gibičar je navodio kako mu je pokojna Nives sestrična te mu je poznato da se Marija i Đuro Kolarić spore u vezi ostavine iza Nives, a vezano za stan u Osijeku na Vijencu Petrove gore. Opisivao je kako je njegova sestrična Nives bila bolesna i ostala bez posla te da joj je cijelo vrijeme pomagao otac Đuro, da joj je u cijelosti podmirivao troškove života, kao i podmirivao njene dugove. U jednom trenutku, Đuro je rekao Nives da se stan na Vijencu Petrove gore treba prodati jer je iscrpio sve svoje financije radi nje. Navodio je kako o svemu tome ima neposredna saznanja jer je svojedobno radio zajedno s Nives, a prisjetio se i jedne prigode kada se održavao polumaraton u Osijeku, a bili su prisutni Đuro, Nives, on (svjedok) i njegova obitelj, kada se pričalo o prodaji spomenutog stana. Nives nije živjela u ovom stanu, ali se brinula o njegovu iznajmljivanju te joj je najamnina bila izvor prihoda. Isto tako, kad Nives nije radila i kad je bila u lošem stanju, o njoj se financijski brinuo otac. Sjećao se kako je bilo riječi da novac od prodaje stana neće ići Nives jer je bila u takvom stanju da se nije mogla brinuti za sebe i raspolagati novcem. Nije imao saznanja o tome na čiji račun je novac konkretno uplaćen, ali nije znao ni da je stan bio u vlasništvu pokojne Nives, već je bio uvjeren da je to Đurin stan. Svjedok je dalje na upite odgovarao da je Nives stan u ulici svetog Roka u kojem je živjela kupila dijelom od svoje uštede jer je imala stambenu štednju, a ostatak koji joj je nedostajao je nadomjestio otac Đuro, a prodao se i stan na Sjenjaku. Sjećao se da mu je Nives pričala da je stan na Sjenjaku polovica njeno vlasništvo, a polovica je bila na majci te da se mora s majkom dogovoriti o njegovoj prodaji, kako bi mogla kupiti stan u Rokovoj. Poslije mu je rekla da su stan na Sjenjaku prodali, ali da je otac Đuro isplatio majci njenu polovicu, a Nives je polovicu tog stana na Sjenjaku ranije poklonio otac Đuro. Dalje je odgovarao kako zna da je u vrijeme prodaje stana na Vijencu Petrove gore

Nives imala dugovanja i to ponajprije na bankovnim karticama, a da je iste podmirivao Đuro. To mu je rekao sam Đuro, ali mu je isto tako Nives govorila da najmoprimci u stanu na Vijencu Petrove gore mjesecima nisu plaćali najamninu i režije. S Nives je radio u APN-u od 1. lipnja 2006. godine pa do njenog otkaza negdje 2015. godine, a u APN-u je radio i Đuro, odakle je otišao negdje 2008. ili 2009. godine. Naveo je kako je Nives rentala predmetni stan na Vijencu Petrove gore, ali da nikad nije izjavila da je to bio njezin stan. Na daljnje primjedbe, ponovio je kako mu je Nives izrijeком rekla da je otac isplatio majku na ime njenog udjela na stanu na Sjenjaku, a kako bi ona mogla onda taj stan prodati i kupiti stan u Rokovoj ulici, a isto tako, da unatoč tome što je znao da Nives uzima najamninu za predmetni stan na Vijencu Petrove gore, da nije znao da je bio upisan kao njeno vlasništvo, već je smatrao da je to Đurin stan.

16. Svjedokinja Vesna Sapljaić je navodila da je bila vjenčana kuma i bliska prijateljica s pok. Nives, još od trećeg razreda osnovne škole. Navodila je da joj je poznato da je Nives vodila računa o iznajmljivanju stana na Vijencu Petrove gore, ali da je to bio Đurin stan, koji u to vrijeme nije živio u Osijeku. Bilo joj je znano da su postojali problemi oko plaćanja najamnine i režijskih troškova u tom stanu, a to joj je bilo poznato jer je bio iznajmljen njenim poznanicima. Nije znala da bi spomenuti stan na Vijencu Petrove gore bio upisan kao vlasništvo Nives. Navodila je kako je Đuro cijeli život financirao Nives, pogotovo kada je bila bez posla, te da je Đuro podmirivao nastale troškove u spomenutom stanu od iznajmljivanja. Znala je da su novci od prodaje stana išli na Đurin račun, jer joj je to rekla sama Nives. Bila je mišljenja da Nives nije smatrala to svojim novcima, već da su to Đurini novci. Nije stekla dojam da Nives računa konkretno na te novce, već je točna činjenica ta da je ona u svom ocu imala uvijek podršku i znala je da na tu podršku može uvijek računati. Navela je kako je s Nives bila vrlo bliska i provodile su dosta vremena zajedno, otkako su bile male pa sve do njene smrti, te je navela kako je njezin otac bio prisutan u njenom životu i pomagao u svim aspektima, kao i ispunjavao sve njene želje. Navela je zatim, kako Nives nije pomagala majka Marija, te je to tvrdila prisjećajući se jedne prigode kada je Marija bila posudila Nives 30,00 kuna za donji veš, a onda ju je Marija u više navrata pred njom (svjedokinjom) tražila da te novce vrati. Sjećala se da je bilo više ovrha zbog neplaćenih troškova za stan na Vijencu Petrove gore, za pričuvu, vodovod i drugo, a da je to sve na kraju podmirio Đuro. Nije imala saznanja o tome da je Đuro poklonio Nives stan na Vijencu Petrove gore. Dalje je na upite odgovarala da kada su se Nivesini roditelji razveli, Đuro je svoju polovicu na stanu na Sjenjaku prepisao na Nives, a druga polovica je ostala na majci Mariji. Kada je Nives htjela kupiti stan u Rokovoj ulici, željela je prodati stan na Sjenjaku te joj je na kraju majka, a koja u to vrijeme više nije živjela u tom stanu već s novim partnerom u Retfali, svoju polovicu prepisala, ali je za tu polovicu majku isplatio Đuro. Kada je Nives prodala stan na Sjenjaku, falilo joj je još nekih 20.000,00 eura za novi stan u Rokovoj, za što joj je novce opet dao otac Đuro. Bilo joj je poznato da je Nives kupovala i garažu u istoj zgradi, a za što je podigla kredit, a taj kredit je djelomično također otplatio Đuro, koji je financirao i sav namještaj te opremanje tog stana u Rokovoj ulici.

17. Sud nije poklonio vjeru iskazu tužiteljice Marije Kolarić da je postojao dogovor između nje, tuženika i pok. Nives da se novci od kupoprodaje stana na Vijencu Petrove gore uplate na račun tuženika, i da ih on treba vratiti Nives na način da joj se svakomjesečno uplaćuje određeni iznos, odnosno da su to Nivesini novci i da se preostali iznos koji joj nije uplaćen za života, a umanjen za trošak sahrane (koji je podmirio u cijelosti tuženik), treba uključiti u ostavinsku imovinu iza nje. Naime, bez

obzira što je iskaz tužiteljice Marije Kolarić djelomično potvrđen iskazom Boška Jovanovića, koji kada je saslušan je imao svojstvo svjedoka, a sada je tužitelj umjesto pok. Marije Kolarić, očito je da se radi o svjedoku koji je svojim iskazom nastojao pomoći svojoj izvanbračnoj supruzi, jer su njihovi iskazi u suprotnosti sa iskazima više svjedoka, koji su nepristrani i koji nemaju nikakvog razloga neistinito iskazivati, a i sa priloženim materijalnim dokazima u spis. Uostalom, Boško Jovanović je u većem dijelu svog iskazivanja nerazumljivo, kontradiktorno i nelogično navodio da novci od prodaje stana nisu išli na račun pok. Nives iz razloga što su to bili novci koji pripadaju Mariji i Đuri zajednički, kao njenim roditeljima, ali da je on (Boško) sugerirao da novci idu na Đurin račun pa da ju on uzdržava, ali je isto tako na upit potvrdio da on nije bio prisutan takvom dogovoru stranaka.

18. Iako je nesporno da je u trenutku prodaje predmetnog stana, isti bio vlasništvo Nives, iz iskaza svjedokinje Jelene Knežević se da zaključiti kako je ista svojevolumeno u kupoprodajnom ugovoru navela da se novci uplate na račun oca Đure, te iako je nesporno da joj je s tog računa otac svakomjesečno uplaćivao određene iznose, sud isto nije shvatio kao vraćanje kupoprodajnog iznosa, već kao pomaganje odnosno uzdržavanje što je tuženik prema iskazima svjedoka, oduvijek i činio. Naime, svjedoci Zvonimir Gibičar i Vesna Saplajić, koji su bili vrlo bliski sa pok. Nives, su istovjetno isticali kako je Nives oduvijek pomagao i uzdržavao otac Đure, te sve što je imala da je joj je zapravo omogućio otac. To je u konačnici potvrđivala i sama tužiteljica Marija Kolarić, pa i sadašnji tužitelj Boško Jovanović, pa je sud u takvim okolnostima, poklonio vjeru tuženiku da nije postojao dogovor kako je to opisivala tužiteljica, već da je novac uplaćen na njegov račun jer je Nives htjela da se on na neki način obešteti na ime svih učinjenih troškova koje je učinio za nju, jer osim što ju je godinama uzdržavao, podmirivao je više njenih dugovanja i kredita. Također, činjenica da je novac od kupoprodaje uplaćen na račun tuženika dana 9. srpnja 2018., a da je Nives umrla 6. lipnja 2019., dakle nakon gotovo godinu dana, ukazuje da je ista "imala vremena" tražiti vraćanje tog novca da ga je smatrala svojim i da je htjela, ali nije, pa se može prihvatiti tvrdnja da je novcem od prodaje doista htjela ocu vratiti barem dio onoga što je sve do tada učinio za nju. To što je tuženik s računa njoj svakomjesečno uplaćivao određene iznose, sud ne smatra stoga vraćanjem kupoprodajnog iznosa od stana, kada je utvrđeno da ju je na taj način uzdržavao, jer se razvela i bila bez posla, kao što je to oduvijek i činio. U prilog ovom zaključku posebice ide iskaz svjedokinje Vesne Saplajić u dijelu gdje je ista navela kako Nives nije uopće smatrala da su to njeni novci, a koja svjedokinja je kao kuma i prijateljica od djetinjstva bila vrlo bliska s Nives, te koja je imala neposredna saznanja o predmetnim okolnostima, pa joj je sud poklonio vjeru. To što se svjedok Zvonimir Gibičar prisjećao kako je bilo riječi da novac od prodaje stana neće ići Nives jer je bila u takvom stanju da se nije mogla brinuti za sebe i raspolagati novcem, ne može imati kontekst koji se ističe tužbom, jer ovaj svjedok nije ni znao da je stan bio u vlasništvu pokojne Nives, već je bio uvjeren da je to Đurin stan, a isto je bila uvjerena i svjedokinja Vesna Saplajić, kojoj se Nives povjeravala i koja je rekla kako je Nives smatrala da su to Đurini novci i da ona na njih ne računa, a bila je sigurna u njegovu pomoć kad god bude trebala.

19. Pored navedenog, potrebno je istaknuti kako sve da je u ovom predmetu i dokazana osnova tužbenog zahtjeva, a što je teret isključivo tužiteljske strane, tužiteljska strana u ovom postupku nije dokazala visinu tužbenog zahtjeva, a koju je tuženik još u odgovoru na tužbu izriječno osporio. Sud nalazi da je tuženik s pravom prigovorio prije svega iznosu koji se u tužbi navodi kao priljev na njegov račun na ime

isplate kupoprodajne cijene, 332.518,41 kn, jer je iz bankovnog izvoda (str. 68. spisa) vidljivo da se radilo o točnom iznosu od 332.468,41 kn. Dalje, iz iskaza svjedoka Gordane i Seada Dizdarevića, kupaca stana, ali i Jelene Knežević, posrednice za prodaju stana, je isto tako utvrđeno da je kupoprodajna cijena na kraju dogovorena u iznosu od 42.500,00 eura, umjesto 45.000,00 eura, te da im je razliku na ruke vratio upravo tuženik, koja činjenica nije uopće osporena. Kada se tome pridodaju drugi vidljivi prometi po računu, te navodi tuženika, u prilog kojih idu iskazi saslušanih svjedoka, da je tuženik činio i druge izdatke za Nives osim što joj je svaki mjesec uplaćivao 3.000,00 kn, te da je u konačnici sam snosio i troškove njene sahrane, te da na računu u studenom 2019. godine više nije bilo sredstava (vidljivo na str. 75. spisa), tada je jasno da je za dokazivanje visine tužbenog zahtjeva trebalo biti predloženo više adekvatnih dokaza, pa i financijsko vještačenje, a što tužiteljska strana nije imala.

20. U takvim okolnostima, sud je zaključio da je tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan, te odlučio kao u izreci ove presude.

21. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. st. 1. u vezi s člankom 155. ZPP-a. Naime, kako je tužitelj u cijelosti izgubio parnicu, dužan je tuženiku naknaditi parnični trošak. Sud je tuženiku priznao trošak sastava odgovora na tužbu u iznosu od 1.000,00 eura (Tbr. 8.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika, „Narodne novine” broj 138/2023., dalje Tarifa), zastupanja na šest ročišta (13. prosinca 2023., 23. svibnja 2024., 12. ožujka 2025., 11. rujna 2025., 16. prosinca 2025. i 1. listopada 2026. godine) u iznosu od 1.000,00 eura svako (Tbr. 9.1. Tarife) te pristupa ročištu za objavu presude u zahtijevanom iznosu od 100,00 eura (Tbr. 9.3. Tarife), što uvećano za 25% PDV-a iznosi ukupno 8.875,00 eura. Ovom iznosu pridodan je još i trošak svjedoka kojeg je podmirio u iznosu od 48,00 eura. Slijedom navedenog, tuženiku je priznato ukupno 8.923,00 eura.

22. Sud nije priznao tuženiku trošak zahtijevan za sastav podnesaka od 18. listopada 2023. i 14. veljače 2025. u iznosu od 50,00 eura uvećan za PDV svaki, jer je ovim podnescima tuženik tražio odgodu ročišta, pa nema pravo na naknadu istog od suprotne strane. Nije priznat ni trošak sastava podneska od 30. prosinca 2023. zahtijevan u iznosu od 50,00 eura uvećan za PDV, jer je uz ovaj podnesak tuženik dostavljao predugovor kojeg je propustio ranije dostaviti u spis, uz odgovor na tužbu, a za dostavu istog nije bilo ni potrebe sastavljati poseban podnesak, već samo dostaviti predugovor, pa je isti stoga odbijen kao nepotreban. Tuženiku nije priznat ni trošak sastava podneska od 25. rujna 2025. u iznosu od 50,00 eura uvećan za PDV, jer je ovim podneskom tuženik dostavljao adrese za svjedoke, a koje nije pravodobno pribavio za ročište na kojemu je stavio prijedlog za saslušanje tih svjedoka, sukladno čl. 241. ZPP-a.

23. Tuženik je prema troškovniku zatražio i naknadu za izbivanje iz pisarnice za svako održano ročište, kao i za ročište radi objave presude te trošak prijevoza na svako ročište. Kako je predmetni spis rješenjem predsjednika Županijskog suda u Osijeku broj Su-223/2023-5 od 14. lipnja 2023. delegiran ovome sudu, to je ovaj trošak valjalo cijiniti kao trošak uzrokovan delegacijom predmeta sukladno čl. 11. Zakona o sudovima.

24. Prema odredbi čl. 11. st. 4. Zakona o sudovima, u slučaju kad predsjednik zajedničkog neposredno višeg suda odredi rješenjem koji se predmeti ustupaju na

suđenje drugom stvarnom i mjesno nadležnom sudu, strankama i njihovim punomoćnicima pripada pravo na naknadu troškova javnog prijevoza, a odvjetnicima pripada pravo na naknadu troškova javnog prijevoza i pravo na naknadu troškova za izbivanje iz pisarnice za vrijeme putovanja određeni Tarifom o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ako putovanje do drugog suda i natrag do mjesta ureda traje duže od tri sata. Prema odredbi čl. 11. st. 5. istog Zakona, naknada troškova će se isplatiti na teret Državnog proračuna, u dijelu u kojem su ti troškovi veći od onih koje bi stranke imale da se postupak vodi pred mjesno nadležnim sudom.

25. U smislu prethodno navedenih zakonskih odredbi, tuženiku zastupanom po odvjetniku kao punomoćniku pripada pravo na naknadu putnih troškova, ali u visini javnog prijevoza, a ne u iznosu goriva po prijeđenom kilometru kako je to naveo u svom troškovniku. Slijedom toga, sud je tuženiku na teret Državnog proračuna dosudio troškove pristupa na sedam ročišta po prosječnoj cijeni povratne autobusne karte na relaciji Osijek-Đakovo-Osijek, u iznosu od 10,00 eura za svako, a utvrđenoj uvidom u javno objavljene cjenike autobusa na predmetnoj relaciji, odnosno ukupno 70,00 eura, dok je ostatak prekomjerno zahtijevanog troška prijevoza valjalo odbiti, dok zahtijevanu naknadu za izbivanje iz pisarnice je sud u cijelosti imao odbiti, jer putovanje do ovoga suda (u Đakovu) i natrag do mjesta ureda punomoćnika tuženika (u Osijeku), ne traje duže od tri sata, pa nema uvjeta iz čl. 11. st. 4. Zakona o sudovima za priznanje naknade troškova izbivanja iz pisarnice.

U Đakovu 9. listopada 2026.

Sutkinja
Ivanka Banović

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može izjaviti žalbu u roku od 15 dana od dana primitka presude. Žalba se podnosi ovome sudu, a o žalbi odlučuje županijski sud.

DNA:

1. Tužitelju po punomoćniku
2. Tuženiku po punomoćniku
3. Republika Hrvatska, za Ministarstvo pravosuđa, uprave i digitalne transformacije po zakonskom zastupniku ODO u Osijeku, SS u Đakovu (radi točke III. presude)

Broj zapisa: **9-3088e-626c9**

Kontrolni broj: **09b3f-e1d9f-37e0d**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Đakovu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.